

Günlük açlığımı iki günlük açlığa çevirdim. 36 saat bekleyip yiyeceğim. *Keşiş orucu* diyorlarmış. En son dün 17:20 gibi yedim. Biraz başım ağrıyor. Keşiş baş ağrısı.

*Zayıflamak için kendine bu kadar yüklenme* diyorlar. *Zayıflamak için değil* diyorum. Kendimi maruz bıraktığım zorlukların bir *tadı* var. Dışarıdan izahı zor, insanların çoğunun anlamadığı ve *normal* olmayan bir tadı.

*Zorluklar sizi güçlendirir.* Ne için güçleneceksin? Güçlenmiş olmak için. Gittiğim bir yer yok, *güçlenip* de dağlar aşmayacağım. Ömrümün uzaması veya kısalması o derece dert değil. *Annemden uzun yaşadığım* sürece ömrüm konusunda bir şikayetim olmaz.

O halde bu eziyete ne gerek var?

Yaşadığımı aştığım zorluktan, sabrettiğimden, dayandığımdan anlıyorum. İnsanın kendini geliştirmesi ne için? Yaptığım işi neden iyi yapmak istiyorum? Neden saniyelerimin hesabını yapıyorum? Sonunda hepsi yok olup gidecek bu yazıları neden yazıyorum? Neden *daha iyisi* diye bir amaç var hayatımda, daha güçlü, daha mutlu, daha sağlıklı?

Bunların *anlaşılabilir* izahını yapmıyorum çünkü insanın içinde bu *ışık* yoksa, hayata karşı *kılıcını bileme* arzusu yoksa, dışarıdan bir şeyler anlatarak ona bunu veremiyorsunuz. İnsanların çoğunun *sabah 9-akşam 5* yaşamaya alıştığını görüyorum. Mantıklı olanın da bu olduğunu düşünüyorum dahası, eğer gittiğimiz yer ne yaparsak yapalım aynıysa, neden hayatını daha çok eğlenceyle doldurmayasın?

İçimden bir ses, neden daha fazla eğlence arıyorsun, hayatın zaten eğlence dolu demese, benim de yapacağım bu olurdu. Eğlenceyi hayatın kendisinde, işimde, ürettiğimde, yazdığım yazıda, programda, sabrettiğim açlıkta, tuttuğum nefeste daha çok bulabildiğimi farkettim. O sebeple olacak nadiren bir şeyler seyrediyor ve *anlatacak kadar eğlenceli* nadiren bir şeyler yapıyorum. Yine de *herkesten* mutluyum ve bana *kendine aşırı yeterlisin* diyorlar. Bu da böyle bir *paradoks*.